

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Caldrà molta veritat

Després d'aquest 11-S, sabent que es manté la voluntat i l'esperit de l'independentisme, i vist que s'ha determinat que estem a punt, també és l'hora de dir tota la veritat. Al capdavant, si s'acosta "l'hora de la veritat", és una evidència que no s'hi pot arribar enganyats. I menys per les pròpies mitges veritats.

PER AIXÒ, I EN PRIMER LLOC, que no s'oblidi que les darreres cinc grans mobilitzacions han estat possibles perquè des del 2006, i a partir una antiga tradició de lluita per la dignitat nacional, el país es va començar a moure a la menuda, però de manera regular i consistent. La Plataforma pel Dret a Decidir, Reagrupament, les més de 500 consultes –d'Arenys a Barcelona–, els milers i milers d'actes organitzats per centenars d'associacions, la manifestació d'Òmnium del 2010, la intensíssima activitat al voltant de la xarxa –*flashmobs*, *lipdubs*...– i, encara, l'abundant recurs a l'humor per espantar pors. Aquesta és la base sòlida que explica l'èxit posterior d'una ANC que va tenir l'encert de canalitzar tota aquesta diversitat. No són cinc anys, doncs: en són deu.

EN SEGON LLOC, cal desemmascarar la contradicció que suposa afirmar que les eleccions del 27-S no van ser plebiscitàries i llavors dir que "només" hi ha un 48 per cent de vot independentista. O una cosa o l'altra. L'única certesa és que, arran de l'ambigüitat d'alguna formació, el 27-S no va acabar sent plenament plebiscitari i que molt vot independentista es va perdre en opcions que avantposaven la ideologia a l'emancipació. És a dir, el 27-S hi havia força més independentistes –no sabem quants– dels que es van poder comptar.

TERCERAMENT, és recomanable anar alerta amb les invitacions a la desconfiança. No es pot insinuar que molts líders de l'independentisme no creuen en la unilateralitat, si no se'ls desemmascara. Ni es pot dir que al procés només hi ha gestos –hi ha quatre dirigents a punt de judici, una mesa del Parlament amenaçada d'inhabilitació, pactes valents i un treball ingent i discret de preparació de la desconexió jurídica per estalviar-nos, quan sigui l'hora, haver de desobeir cap llei–. Aquesta és la independència més ben preparada de la història mundial, com ja reconeixen tots els observadors internacionals.

NO CAL ESPERAR, EN QUART LLOC, cap acte de contrició dels qui van burxar CiU –particularment, del 2010 al 2014– per haver practicat l'estratè-

MANOLO GARCÍA

Al procés
no només
hi ha gestos:
aquesta és la
independència
més ben
preparada
de la història

gia de la puta i la Ramoneta. L'eficàcia política sol recórrer a les ambigüitats calculades. I una cultura política madura ha de poder resistir amb serenitat, i sense haver-se d'enganyar, que ara la practiquin els *comuns* i també tots els que els festegen. Tanmateix, que no es faci al preu de crear confusions, com ara suggerir que la sobirania és menys que la independència. Sense independència no n'hi ha, de sobirania.

TAMPOC JA NO ES POT anar sostenint que la independència s'aconsegueix en una mena d'acte inaugural, se'n digui DUI o se'n digui RUI. Un cop proclamada la independència, encara caldrà temps per bastir una notable xarxa de reconeixement internacional o per negociar, quan sigui possible, la distribució d'actius i passius amb el Regne d'Espanya. Això, per no esmentar la necessitat que la ciutadania reconegui *de facto* l'autoritat del nou Estat.

LA MÀXIMA AUTOEXIGÈNCIA ÈTICA és necessària per arribar forts a un objectiu tan ambiciós com el de l'emancipació política. Per això és bo retornar a la frase –ara completa, i sense enganys– de Jordi Carbonell fa 40 anys: "Ara som intransigents en la nostra moderadíssima posició perquè no volem que la prudència ens faci traïdors. Els qui estan acostumats a actuar amb la duresa que els permet la força que no s'equivoquin: moderació no és feblesa". Sí, aquesta és la fórmula: intransigents i moderats.